

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Bartkowiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Langocz

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2017 r.

sprawy **R. R. (1) (R.)**

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Obornikach

z dnia 30 marca 2017 r. sygn. akt II W 431/16

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Obornikach do ponownego rozpoznania.

H. B.

UZASADNIENIE

R. R. (1) został obwiniony o to, że w dniu 7 sierpnia 2016 r. około godziny 19:30 w O. na ul. (...) w rejonie skrzyżowania z ul. (...), kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...), nie zachował należytych środków ostrożności, zjechał częściowo z pasa ruchu do jazdy na wprost na pas ruchu do skręcania w prawo i doprowadził do zderzenia z jadącym tym pasem pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Obornikach, pierwotnie wyrokiem nakazowym z dnia 21 października 2016 r. uznał jego za winnego powyższego wykroczenia, za co wymierzył mu karę 500 zł grzywny oraz obciążył kosztami postępowania.

Po skutecznym wniesieniu sprzeciwu przez obwinionego i rozpoznaniu sprawy na rozprawie, Sąd Rejonowy w Obornikach, wyrokiem z dnia 30 marca 2017 r. wydanym w postępowaniu o sygn. akt II W 431/16, uznał **obwinionego R. R. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to, na podstawie przywołanego przepisu, wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

Na podstawie art. 118 § 1 kpsw, § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., Nr 118, poz. 1269) oraz art. 1 i 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł oraz wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł (k. 77).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obwiniony. Wskazał, że nie poczuwa się do winy, ponieważ o całym domniemanym zdarzeniu nie miał pojęcia. Dodał, że w jego ocenie Sąd był stronniczy i niedostatecznie dociekał związku pomiędzy dwoma rozbieżnymi relacjami stron odnośnie przebiegu zdarzenia. Obwiniony podniósł, że Sąd oparł swój wyrok tylko na zeznaniach strony pokrzywdzonej, a jego wyjaśnienia uznał za niewiarygodne. W ostatnim zdaniu obwiniony

wskazał, że w świetle dowodów i zeznań obu stron całe zdarzenie budzi wiele wątpliwości, a uznanie go za winnego jest niejednoznaczne.

Wywodząc tak, apelujący wniósł o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna i zasługiwała na uwzględnienie. Skutkiem tego stwierdzenia było uchylene zaskarżonego wyroku i zwrócenie sprawy Sądowi Rejonowemu w Obornikach do ponownego rozpoznania.

Obwiniony w treści apelacji nie wskazał zarzutów skierowanych do zaskarżonego orzeczenia w sposób określony w przepisach proceduralnych, jednak z treści wniesionego środka odwoławczego można było jasno wywnioskować w czym apelujący upatruje wadliwości wydanego wyroku.

Pierwszym z zarzutów jaki wynika z treści apelacji obwinionego jest kwestia dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy oraz oparcia decyzji jedynie na zeznaniach strony pokrzywdzonej.

Sąd Okręgowy uznając za zasadną argumentację obwinionego stanął na stanowisku, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego razi brakiem obiektywizmu oraz jednostronnością. Sąd I instancji przyjął za niewątpliwe sprawstwo i winę obwinionego w zakresie zarzuczonego jemu wykroczenia opierając swój wniosek jedynie na zeznaniach pokrzywdzonego oraz pasażerki jego pojazdu. Sąd niższej instancji uznał wyjaśnienia obwinionego oraz zeznania jego żony L. R. za niewiarygodne, natomiast przyznał przymiot wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego E. G. (1) i pasażerki jego pojazdu N. F.. Sposób uzasadnienia przez Sąd Rejonowy dokonanej przez niego oceny materiału dowodowego nasuwa określone zastrzeżenia, które jak stwierdzono w toku kontroli instancyjnej, mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Sąd I instancji wskazał bowiem, że wyjaśnienia obwinionego są nieprzekonywujące, niewiarygodne, nielogiczne, nie polegają na prawdzie i nie korespondują z treścią pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego, któremu Sąd dał wiarę. Natomiast zeznania L. R. potwierdzające treść wyjaśnień obwinionego również zostały uznane za niewiarygodne, gdyż świadek jest żoną obwinionego, z którą ten jechał samochodem w dniu zdarzenia, a nadto pozostają one w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego oraz świadka N. F., a także w treścią dokumentów. Sąd Rejonowy uznając zeznania pokrzywdzonego i jego dziewczyny za polegające na prawdzie wskazał, że zeznania tych osób są szczegółowe, konsekwentne, przekonujące, korelują ze sobą i tworzą spójną wersję zdarzenia. Sąd Rejonowy nie dostrzegł natomiast nieścisłości, które zachodzą pomiędzy zeznaniami pokrzywdzonego oraz pasażerki jego pojazdu N. F. w zakresie opisu przebiegu zdarzenia z dnia 7 sierpnia 2016 r. Mianowicie E. G. (1) w trakcie przesłuchania w toku czynności wyjaśniających zeznał, że przy dojeżdżaniu do skrzyżowania z sygnalizacją świetlną zjechał na prawy pas, jego pojazd był ciągle w ruchu, kiedy nagle pojazd znajdujący się na środkowym pasie zaczął zjeżdżać na jego pas, więc chcąc uniknąć kolizji odbił w prawo i otarł się o barierki znajdujące się z prawej strony, jednak chwilę wcześniej pojazd sprawcy otarł się o lewą stronę jego samochodu. Natomiast w trakcie przesłuchania na rozprawie E. G. (1) wskazał, że na skrzyżowaniu było czerwone światło, samochód obwinionego ruszył i wtedy kierowca zaczął zmieniać pas. Natomiast świadek N. F. w toku czynności wyjaśniających zeznała, że ich pojazd zjechał na prawy pas, przed światłami musieli się zatrzymać, bo było czerwone światło, przed zatrzymaniem się zauważyli, że sprawca gwałtownie skręca w ich stronę, E. próbował odjechać unikając kolizji, ale ten samochód i tak ich otarł, gdy już się zatrzymali na czerwonym świetle, kilka sekund po kolizji zapaliło się zielone światło i sprawca odjechał. W trakcie przesłuchania przed Sądem Rejonowym N. F. zeznała, że na sygnalizatorze paliło się czerwone światło, samochód sprawcy ruszył i wjechał w nich, przed otarciem samochodu pokrzywdzonego pojazd sprawcy się poruszał.

Dokonując analizy przytoczonych wyżej zeznań pokrzywdzonego i świadka N. F. oraz konfrontując te zeznania ze sobą nie sposób nie zauważyć, że wbrew wnioskowi Sądu I instancji, nie korelują one ze sobą i nie tworzą spójnej wersji zdarzenia. Niewyjaśniona pozostaje bowiem kwestia tego czy samochód obwinionego stał przed skrzyżowaniem oczekując na zielone światło, czy też dopiero dojeżdżał do tego skrzyżowania, czy w momencie kolizji

pojazd pokrzywdzonego poruszał się, czy też nie, czy doszło do otarcia pojazdu pokrzywdzonego o barierki ochronne (świadek N. F. nie zeznawała nic o tej okoliczności), jakiego koloru światło paliło się na sygnalizatorze świetlnym w momencie powstania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Przytoczone wyżej niespójności pomiędzy zeznaniami pokrzywdzonego oraz świadka N. F., przynajmniej na chwilę obecną nie pozwalają na uznanie ich za w pełni wiarygodny materiał dowodowy. W konsekwencji ocena Sądu Rejonowego wyjaśnień obwinionego i zeznań L. R. jako nie polegających na prawdzie wyłącznie z powodu ich niezgodności z zeznaniami pokrzywdzonego i jego partnerki, bez dokładnego zweryfikowania twierdzeń obwinionego również nie może się ostać.

Obwiniony w treści apelacji zwracał uwagę, że całe zdarzenie budzi wątpliwości a uznanie go za winnego nie jest jednoznacznie. Sąd Okręgowy zgadza się ze stanowiskiem R. R. (1), gdyż ewidentnie w przedmiotowej sprawie zaistniał szereg wątpliwości, które nie zostały przez Sąd I instancji usunięte w toku przeprowadzonego w I instancji postępowania dowodowego. Wątpliwości te związane przede wszystkim z faktycznym przebiegiem zdarzenia nie zostały usunięte, a mimo to odniosły niekorzystny dla obwinionego skutek, gdyż został on uznany winnym zarzucanego mu wykroczenia. W ten sposób doszło do naruszenia art. 8 kpsw w zw. z art. 5 § 2 kpk. Ponadto, w ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji nie uwzględnił przy wydawaniu orzeczenia okoliczności przemawiających na korzyść obwinionego, a mianowicie jego wyjaśnień, zeznań jego małżonki oraz protokołu z oględzin pojazdu R. R. (1), dyskredytując wymienione dowody bez odpowiedniego uzasadnienia przy uznaniu tych dowodów za niewiarygodne i w ten sposób dopuścił się naruszenia art. 8 kpsw w zw. z art. 4 kpk.

W tym miejscu warto przypomnieć, że przepisy art. 39 § 1 kpsw w zw. z art. 70 § 5 kpsw i art. 366 § 1 kpk nakładają na sąd rozpoznający sprawę obowiązek wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy na podstawie zaoferowanych przez strony lub dopuszczonych z urzędu dowodów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2004 r., II KK 382/03, Legalis nr 100514).

Zdaniem Sądu Okręgowego wszystkie powyższe nieprawidłowości i niejasności prowadzą do wniosku, że jak dotąd sprawstwo obwinionego nie zostało wykazane w sposób pewny i kategoryczny. Trzeba zatem stwierdzić, że w sprawie nadal istnieją niewyjaśnione kwestie, których usunięcia należy się jednak podjąć, gdyż na chwilę obecną nie są to okoliczności tego rodzaju, których ustalić się już w żaden sposób nie da.

Reasumując, uznać należy, po pierwsze, że Sąd Rejonowy w trakcie przewodu sądowego nie podjął próby usunięcia istotnych niespójności w zeznaniach E. G. (1) i N. F., co mogło mieć wpływ na treść wyroku. Po drugie, nie dokonał gruntownej analizy całości materiału dowodowego i wynikających z niego okoliczności zdarzenia, co przełożyło się na braki uzasadnienia, a w konsekwencji części jego ustaleń postawić można zarzut dowolności.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy nie przesądzając kwestii sprawstwa i winy obwinionego co do zarzucanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 kw, po dokonaniu kontroli instancyjnej uznał konieczność uchylecia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Obornikach do ponownego rozpoznania.

Badając ponownie sprawę, Sąd Rejonowy powinien powtórzyć postępowanie dowodowe, dążąc do wyjaśnienia wskazanych rozbieżności w wypowiedziach pokrzywdzonego oraz świadka N. F.. Relacja wynikająca z osobowych dowodów oskarżenia służyć następnie będzie do weryfikacji zgromadzonych w sprawie dowodów odciążających. Jeśli Sąd Rejonowy dysponować będzie różnymi relacjami przebiegu zdarzenia powinien również skonfrontować poszczególne opisy kolizji z ustalonymi uszkodzeniami w pojeździe pokrzywdzonego E. G. i brakiem stwierdzonych śladów na pojeździe obwinionego, dążąc do eliminowania wersji niezgodnych z zasadami wiedzy, czy doświadczenia życiowego. Ważnym jest także by przy ponownej ocenie materiału dowodowego, Sąd Rejonowy w należyтым stopniu uwzględnił zasady obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów. Powinnością sądu jest bowiem dokonanie ustaleń, odnośnie czynu obwinionego, należycie umocowanych w materiale dowodowym sprawy.

Na marginesie Sąd odwoławczy zwraca uwagę, iż niewiadomym jest jaka faktycznie kara została wobec obwinionego orzeczona za popełnienie przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem wykroczenia, gdyż w treści wyroku Sąd I instancji jest to kara 200 złotych grzywny, natomiast w treści uzasadnienia wskazano, że wymiar kary dla obwinionego to 400 złotych grzywny. Wobec powyższego, abstrahując od apelacji wniesionej przez obwinionego konieczne

byłoby uchylene zaskarżonego orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia o karze. Dostrzeżone uchybienie uniemożliwiało bowiem kontrolę instancyjną tej części wyroku.

H. B.